

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

15 Omnis gloria eius filiæ Regis ab intus, in simbrijs aureis circumamicta
varietatibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

inter Mariæ manus inuenerit.

15. Omnis gloria eius filiæ Regis ab intus, in fimbrijs aureis, circumamicta varietatibus.

FORTASSE filiam Regis appellari quis putet, quoniam Reges non nisi Regum filias Sponsas ducere solent. Sed cuius Regis poterat procreatione nobilitari, quæ de Patre Amorrhæo, & Matre Cethæa, & infima, atque vilissima propagine assumpta est, vt vidimus? Nisi fortè dicas ex Patre laudari, non à quo genita, sed à quo in filiam sanctificata est, & assumpta, & in sponsam electa. Quia enim tam ingentia sunt Dei dona, tam incomprehensibilia celestia munera, vt nullis vocibus, aut significationibus explicari valeant, diuersis similitudinibus Scriptura sacra, quasi per minutissimas partes amplissimam picturam subindiat, & quasi digito demonstrat, nunc ergo ab ægritudine, & vulneribus ad sanitatem translata, indicat: nunc de paupertate ad ingentes thesauros euocat: nunc de seruili conditione ad regium thalamum euectam: nunc de fœditate ad inestimabilem pulchritudinē reformatā, & innumera huiusmodi, quæ pro meditationi affarim influent. Itaque nunc etiam filia dicitur, vt adoptionem agnoscas: & Sponsa, vt sublimitatē intuearis. Mihi ve-

Quare ea-
dem Spō-
sa, & filia.

Exech. 16.

Dona Dei:
præ ma-
gnitudi-
ne multis
similitu-
dinibus
explican-
tur.

*L. Leo ser.
1. de Pas.*

rò id videtur hæc distinctio innuere, vt intelligam⁹ pri⁹ vt filiam de ignobilitate terrena ad cælestem prouectam esse dignitatem per illius ineffabilē misericordiā, vt ait S. Leo, qui nos. vt in sua proueheret, in nostra descendit: deinde paulatim virtutibus procedentibus assumptam in Spōsam: non quod, quæ desponsata est in fide, misericordia, & miserationibus, Spōsa dici non possit, sed quia virtutum processus, & arctior cum Deo coniunctio quasi occultè indicantur. Sunt enim (vt ait S.

Bernard.

*Ser. 83. in
Cant*

*Amor Spō
sæ in sum-
mo stat.*

Malac. 1.

Bernardus) in amore gradus, sed Sponsa in summo stat. Amat enim & filij, sed de hereditate cogitant. Suspectus est amor, cui aliud quid adipiscendi spes suffragari videtur. Purus amor de spe vires non sumit, nec tamen diffidentiaē damna sentit. Sponsæ res, & spes vnus est amor. Ad filios clamat, si ego Pater, vbi est honor meus? verum id Pater. Sed si Sponsam exhibeat, puto quia mutabit vocem, & dicet, Si ego Sponsus, vbi est amor meus? Nā & antea ita locutus est. Si ego Dominus, vbi est timor meus? Exigit ergò Deus timeri vt Dominus, honorari vt Pater, vt Sponsus amari. Quid in his præstat, quid eminet? nempe amor. Vides ergo pro varietate affectuum, & prouectuum nunc Filiam dici, nunc Sponsam. Sed quibus affectibus ornari debeat, quæ Sponsa vocari digna sit, idem S. Bernardus sic breuissimè docet.

IN PSAL. XLIV.

139

docet. Quinam (inquit) illi sint, id quidem penes Deum: tu verò audi qualem te esse oporteat, si talis vis esse. Quod tamen dixerim non quasi expertus, sed quasi experiri cupiens. Da mihi animam nihil amantem præter Deum, & quod propter Deum amandum est: cui vivere Christus non tantum sit, sed & diu iam fuerit: cui studij, & otij sit providere Deum in conspectu suo semper, cui sollicitè ambulare cum Domino Deo suo non dico magna, sed vna voluntas sit, & facultas non desit; da (inquam) talem animam, & ego non nego dignam Sponsi cura, maiestatis respectu, dominantis favore, sollicitudine gubernantis: & si voluerit gloriari, non erit insipiens. Tantū, ut qui gloriatur in Domino gloriatur.] Vides ergò quam verè dixerit idem Sanctus, sunt gradus in amore, Sponsa in summo stat. Quod autem dicitur, Omnis gloria ei⁹ filia Regis nullā facit difficultatem scientibus Hebrææ linguæ vsū. Redundat enim particula, eius. Quæ verò subduntur, In fimbrijs aureis circumamicta varietatibus, nō solū significatione, sed voce propemodum eadem sūt. cū ijs, quæ explicata sunt, In vestitu deaurato circumdata varietate. Quare nō sunt eadem repetenda.

Illud potius perscrutandum cur dicatur omnis gloria, vel splendor, vel pulchritudo, vel ornatus huius Spōsæ esse ab intus. Sponsæ pulchritudo, vel ornatus huius Spōsæ esse ab intus. Sunt

Ser. 69
Cant.

Phil. 8.

Psal. 15.
Mich. 6.

de ab in-
tus esse
dicitur
multas
obcausas.

Sunt qui putant perinde esse, ac si diceretur, Sponsam non solum cum in publicum prodit, sed etiam cum in thalamo cōtinetur, ornatissimam, ac fulgentissimè decoratam apparere. Si in sensu spirituali sumatur, quod non solum in externa conversatione, & in iis, quæ apparent, virtutum splendore fulgeat; sed etiam in interioribus, vbi homines videre non possunt, micat splendidissimè, non abnuo: sed si ita intelligāt, nobiscum sentiunt. Mihi certè id potius inuestigandū est, quid mysterii, vel quas prerogatiuas Sponsæ in hoc breui verbo Spiritus sanctus indicare voluerit, cum dicit gloriam esse ab intus. Scimus enim quis dixerit, cū varijs laudibus Sponsam ornaret; Absque eo quòd intrinsecus latet. Puto ergo quinque breui hoc verbo insinuari, quæ maximè ad commendationem Sponsæ, eiusq; pulchritudinis faciūt.

Primum vt
appareat
de spiri-
tuali glo-
ria agi.

De Ciu. l.
17, c. 16.

Primum, quia multa, & præclara dixerat de pulchritudine Sponsæ, quam Rex Deus concupisceret, de vestibibus, de montibus, de populorum veneratione, de gratia, qua apud Regem polleat, qua & alijs subuenire possit, ne quis ita desperet, vt putaret hæc de muliercula quapiam, vt ait S. Augustinus, vel de ipsa Pharaonis filia terreni illius Salomonis coniuge possessit, aut illi quoquomodo aptari, transfert corporea, & visibilia omnia ad internam pulchritudinem: quã descri-

bit S. Petrus cum ait, *Quarum non sit extrinsecus capillatura, aut circundatio auri, aut indumenti vestimentorum cultus: sed qui absconditus est cordis homo in incorruptibilitate quieti, & modesti spiritus, qui est in conspectu Dei locuples. Ergo mundandus est mentis oculus, & ad interiora figendus, si pulchritudinem animæ, quam Deus sibi assumpsit, volumus intueri.*

1. Pec. c. 32

Secundò, ostendit hanc pulchritudinem esse perpetuam, nec marcescere, aut diffluere, vt corporeã. Illa enim vel infirmitate, vel casu aliquo, vel ipsa ætate omnino minuitur, & sicut flos decidens necesse est esse absumatur, vt homo ipse quasi flos egreditur & conteritur, & fugit velut umbra. Vnde & Beatus Iacobus, Exortus est, inquit, sol cum ardore, & arefecit fœnum, & flos eius decidit, & decor vultus eius deperijt. Quam miseri ergo sunt, & deplorandi, qui in externis aut fiducia habent, aut se iactant! At verò spiritualis pulchritudo, vt de Sapiëntia loquitur Scriptura, clara est, & quæ nunquam marcescit.

Secundò vt significetur pulchritudo perpetua.

Iob. 14.

Iac. c. 10

Sap. 6.

Tertiò, Corporea pulchritudo minui quidem potest, & marcescere, vt dixi, augeri non potest, quia breui illo tempore, quo durat, incrementa non recipit. At verò interna non modò quotidie: sed singulis horis augeri potest. Quippe sicut crescit in anima amor Dei, & proximi, studium

Tertiò vt significetur augeri posse studio.

dium virtutum, mentis puritas, desideria
 æternorum, ita augetur, & ipsa pulchritu-
 do, & fit per singula momenta Angelis iu-
 cundior, cælo splendidior. Itaque non
 sine causa cum stultus, vt Luna mutetur,
 nunc crescat, nunc decrescat, de Sapiente
 vox diuinæ pronuntiat. Iustorum autem
 semita quasi lux splendens procedit, &
 crescit vsque ad perfectum diem, Quare
 non nisi maxima stultitia existimanda est
 alijs animam intentam esse, quæ nec au-
 geri, nec diu seruari possunt; illis autem
 negligentius inuigilare, quæ & quotidie
 crescere, & perpetuo durare possunt.

Proh. 4.

Quarto vt ostenda-
 tur vbi,
 & vnde
 fit anima
 pulchri-
 tudo.
*S. Aug. ad
 Paulinam
 sub fin.*

& vnde pulchritudo fit animarum sancta-
 rum, quarum amore cælestis Rex, & su-
 perna pulchritudo capitur. Dicitur enim
 esse intus. Ibi enim splendet, vbi, vt ait
 S. Augustinus, & auditur silentium vocis
 Dei, & aspicitur inuisibilis forma eius.
 Hanc autem pulchritudinem inde cõtra-
 hit, quod ad Sponsum conuertitur, quod
 in corporali specie euenire non potest.
 Quantalibet enim industria in pulcherri-
 mas formas intendas, imò in ipsum luci-
 dissimum solem, non tamen inde aut pul-
 chrior efficeris, aut splendidior, & soli si-
 milior. At verò anima, quæ in Deum
 Sponsum intendit, ex illa conuersione ad
 eum, & pulchra fit super omnem opinio-
 nem, & splendidior. Quærit enim anima

Verbum

*Serm. 82.
in Cant.
in fine.*

Verbum, reformanda per ipsum, conformanda ipsi, ut ait S. Bernardus quo reformetur ad sapientiam, & conformetur ad decorem. Quæ pulchritudo paulatim augetur donec tota prorsus dissimilitudo absorbeat. Facta enim de medio iniquitate, quæ illam, quæ ex parte est dissimilitudinem faciebat, erit mutua visio, mutuaque dilectio. Siquidem adueniente quod perfectum est, euacuabitur quod ex parte est, eritque ad alterutrum casta, & consummata dilectio, agnitio plena, visio manifesta, coniunctio firma, societas individua, similitudo perfecta. Tunc cognoscet anima sicut cognita est, tunc amabit sicut amata est. Et gaudebit Sponsus super Sponsam, cognoscens, & cognitus, diligens, & dilectus Iesus Christus Dominus noster, qui est super omnia benedictus in sæcula.

Ex quo sequitur quinto in eo verbo Abintus efficacem admodum admonitionem contineri, ut curemus de die in diem in hac pulchritudine perfici, curemus ad interiora nostra frequentissime cõuerti, curemus intentos habere semper oculos ad Sponsi pulchritudinem intuendam, unde tanta nobis bona profluunt. Nihil committamus, quod eam pulchritudinem vel minimum fœdare possit: nihil omittamus, quod illam possit augere: cum præsertim similitudo illa admiranda prorsus, & stupenda,

Quinto ut intelligamus quid nobis curandum,

penda, quæ Dei visionem comitatur, imò
 quæ Dei visio est, maior vel minor futura
 sit, prout in hac vita ea, quæ quotidie per-
 fici potest, similitudo maior, vel minor
 fuerit. Vides quanta cura, & sollicitudi-
 ne in hac peregrinatione & curanda sit, &
 augenda; cum præsertim illud maximè fr-
 uctum augeat, quod anima, vt ait San-
 ctus Bernardus de sua singulari intētionē,
 sollicitudine, cura, opera, diligentia, stu-
 dioque, quo incessanter, & attentè inuigi-
 lat, quemadmodum placeat Deo, æque
 hæc omnia in ipso indubitāter agnoscit; &
 ex proprijs, quæ sunt penes Deum intel-
 ligit: nec dubitat se amari, quæ amat. Ita
 est, inquit. Amor Dei amorem animæ par-
 rit, & illius præcurrens intentio intentam
 animam facit, sollicitudoque sollicitā. Ne-
 scio enim qua vicinitate naturæ, cū seme-
 reuelata facie gloriam Domini speculari
 anima poterit, mox illi cōformari necesse
 est, atque in eandem imaginem transfor-
 mari. Executiat ergo se diligenter anima
 inspiciat qualis sit: exquirat quanta dili-
 gentia pulchritudini augendæ inuigilet
 & quam planè exigua, ac nihili sint, quæ
 illam ab hac sollicitudine remorantur.

Ser. 69. in
 Cant.

16 Adducentur Regi Virgines post
 eam: proximæ eius afferentur
 tibi.

STVPO